

JÓKAI ANNA

Ima az emberiséghez

ORATÓRIUM

(A tér zsúfolódik, az idő felgyorsul. Ők, a lényegükben időn és téren kívüliek, de a feladat miatt mégis időben és térben érdekeltek: egyre aktívabbak. Tervszerinti nyugalmukba mintha némi, az embertől átragadt nyugtalanság vegyülne. Évmilliárdok teltek el – Isten látja, nem hiába. Most mégis mintha nőne a kockázat. Mintha a kezét dörzsölné, mintha vigadna a Gonosz. S nincs csúfabb látvány a vigyorgó Gonosznál. Az Atya immár felnőtt gyermekeit a választás jogával felruházta – a Fiúban az irányt és a módot megmutatta. A Szent Szellem kopogtat – majd nem dörömbölés ez –, a *befogadáson* múlik a világ. Az ember-fölöttiek immár részben az emberre bízattak; ezért a fohász, ezért az Univerzum remegése. Angyal, arkangyal, korszellem a dolgot könnyörgésre fogja.)

Angelos:

én emberem,
 földi barátom
 segíts
 a színjátészó gyolcsot
 a szemedről tépd le, kérlek,
 hogy ne csak én lássalak téged
 de te is engem megképződve láthass
 vágyom a pillantásod
 húson túli szerelemmel vágylak beölelni téged
 de nem léphetek lejjebb sem közelébb
 megszabott tartózkodásom helye és mikéntje
 a szabad te vagy! hát közelíts kérlek,
 az udvarias, gyanakvó távolságtartást
 győzd le végre
 mert nem érzékcsalódás
 én *vagyok*
 nézz szembe arcommal

ami a te arcod is majd
 ha minden végesnek vége lesz
 ne rettenj vissza: ismerem tökéletlenségedet
 anyádnál is hűségesebb
 neked rendelt tiéd vagyok
 el nem veszíthetsz
 csak megtalálhatsz
 kezelhetsz levegőnek
 nélkülem levegőd sincsen
 lefitymálhatsz
 te nékem akkor is
 fontos maradsz
 csúfolhatsz az esetlen de
 rugalmas lebegésért, ahogy
 az erővonal megtart az űrben
 mégis belém kapaszkodhatsz,
 ha szilárd
 tárgyaid súlya az
 ingoványba lehúzna
 próbálhatsz elfeledni tündért vagy varázslót
 mímelő hasonszőrűekkel összehemperedve
 én akkor is mint hiány az ébredés-
 nél ott leszek
 megvesztegetni se tudsz, az ész, a szív,
 a fizikum trükkös tűzijátékai számomra
 érdektelenek
 mivel én az egész édes valódat
 kívánom
 hanyagolhatsz
 én viszonzás nélkül is ragaszkodom
 Meddig hányódsz még?

Aggódom érted
 hogy kigyilkolj – nincs rá képességed
 de hogy szenvedjek miattad – az isteni tervbe bizony belefér.
 Nem bírálom a törvényt, csak viselem.
 Tudd meg:

nagyon fáj
- éppen most, pillanatnyilag -
amit mondtál

fölfelé a mozgólépcső ötödik fokán
a telefonba fél háromkor délután
és az imént a tükör előtt az előszobában
nagyon fáj

amit tettél
az adakozás lehervadt mozdulata a latyakos aluljáróban
az elspórolt simogatás
az ismét elbliccelt ígéret
a röhögésed részvét helyett
nagyon fáj

amit éreztél
a közönyöd társadra rátekintve
szülőtteddel bajmólódva a türelmetlenséged
a gőg barátoddal vitázva
és az undor munkálkodásod közepette
nagyon fáj

amit gondoltál
miközben a mézes-mázos mosolyt osztogattad
miközben hízelegtél egy cél érdekében
a gondolkodás csendjét fecsegő lármával megint
fölcserélted
vagy lefokoztad a gondolkodást a tárgyi tudatra
nagyon fáj

amit akartál
valódi helyett a szintetikus mennyországot
hódolatot és csodálatot bárkitől-bármiért
luxusvillát minden áron
hatalmat mások lelkébe vájkálni
a konkurrensnek lábtörését enyhébb esetben
vagy ellenfelednek akár hirtelen halált is

Fénytestem foltosodik
légtestem kormosodik
víztestem kocsonyásabb

alakot öltve:

csapzott szárnyaim az olajtól összetapadtak
 sovány vagyok mint a lágerlakó
 éhezem és gondolataiddal nem táplálsz engem
 szomjazom és a jóérzés italát megvonod tőlem
 bénít a mozgásban akaratod fékje

Segíts, sikoltom, a kényszer-koplaló angyalok kórusa sikoltja
 nélküled nem megy

én emberem,
 földi barátom

A gyilkosnak is van angyala

csak a démon eltakarta
 segíts a démont leleplezni

Az Istenség könyörög szolgálói által

társak vagyunk
 te vagy az i betűn a pont

Teremtés omegája, ember, ne hagyj bennünket cserben

a tét: semmi vagy minden

Ne káromolj

hogyan bajban, bánatban, szenvedésben elhagytalak
 mert éppen akkor, az idő törtrészen a démon volt erősebb
 de együtt fulladtunk a gázban
 veled égtem a tűzben
 a fagyban melletted dermedtem
 átjárt minden kínod engem is

és én voltam az, aki

a lelkedet ölbekaptam
 a hamuból kiválogattalak
 a jégből kiolvasztottalak
 a szenvedés varasodó sebeit lehámoztam rólad
 a vértől-sártól megtisztogattalak

vittelek, megmártottalak, fölmutattalak és újra visszahoztalak

s most irgalmadért könyörgök
 földi emberem, te, a Kozmoszban Isten büszkesége
 te, a Szent Erő bizonyítéka majdan
 s egyben a Gonosz végső kudarca

ha

láss meg

láss meg

láss meg

kérlek!

Archangelos:

én népem
 társaságom a Földön
 segíts
 a hangot át nem eresztő üveggyapotot
 a füledből áztasd ki, kérlek,
 hogy ne csak én halljam az indulat artikulálatlan szavait
 hanem néked is részed lehessen a lágy zümmögésben
 amit úgy hívnak: a szférák zenéje
 ne kárhoztass pusztába-kiáltó lennem
 ne hagyj a felhődomb tetején elgémberedve kucorogni
 ints közelebb magadhoz
 elzsibbadtam a hosszú veszteglésben
 a hasztalan szólongatásba belerekedtem
 hallgass meg engem végre
 válaszolj
 a kettőnk hangja egybecseng majd
 ha minden végesnek vége lesz
 s a trombita-szó nem küld többé a csatába
 hanem ébredésre hívnak harsonák
 s a durva kezek akkor megtanulnak
 hátfán játszani

mert nem hallucináció

én vagyok

a népszellem, felkent vezérlőd
 de a gyilkos rohamot nem én vezényelem amott
 és emitt a lusta szieszta sem kedvemre való

én népem, társaságom a Földön
gyilkosok hadává hogyan is züllhettél?

Miféle fürtelem, ami a feladatot rögeszmévé torzította?

a kéj meggyalázott asszonyok combtövében
 a mohóság a zsákmányt markolászva
 a hiúság, emberfülekből fűzött láncot, az ördög rózsá-
 fűzérét morzsolgatva
 és az az elégedettség, ahogy a holtakat számbavettétek
 nagyon fáj

amit gondoltatok

hogy Isten a tankokat megáldja
 hogy csak az a bűn, amit veletek tesztek, s az nem, amit
 ti mással
 hogy kizárólagos uralom adatott éppen nektek
 külön Isten, kegyenc -státusz, rovására a többieknek
 s misszió az, ami népirtás feketén-fehéren
 nagyon fáj

amit akartatok

a Gonosz csatlósa lenni, a felkínált koncert, talmi
 trófeáért cserébe
 szegyenbe hozni az Isten nevét
 megerőszkolni nemcsak a jelent de a jövőt is
 én népem, társaságom a Földön
te pedig kábultan elhevertél!

Miért, hogy küldetésed megtagadtad?

Miért, hogy elhülyülnél, utánzó majomná?

Miért, hogy a rád tervezett tervet összemaszatoltad?

Hová gyűrted önbizalmad?

A konok tagadást honnan kaptad?

fizetett szabotőr

sajnálak

szegény bábu, szegény figura

nemzet-tudatod elázott, a Kozmoszban a foszlányok a

Napot árnyékolva lebegnek

szürke csapat tarka cicomával

senkinek senki a valaki, a célnak nincs értelme, az

értelemnek nincsen célja

rügyhalál; úgy hervadsz el, hogy még ki sem nyíltál,

színtelen-szagtalan, hiába

Engem ki nem rádiózhatsz – szerencsédre
de módod van leköpní, sajnos.

Nem bírálom a törvényt, csak viselem.

Tudd meg

nagyon fáj

- éppen most, pillanatnyilag -
amit mondatok

a szórakoztatásnak szánt ocsmány szöveg

a bírálatnak álcázott rágalom

az eldarált szajkó-beszéd

az alávalóságok dicsérete

az Isten-káromlás több fokozatban

nagyon fáj

amit tettetek

a nyüzsgés a mókuserékben

a hisztérikus tüntetések

soppingolás az áldott ünnepen

ellen-vonulás a körmenetkor

a szent szimbólumok lefröcskölése

nagyon fáj

amit éreztetek

a viszolygás a lelkesültség helyén

a kellemes jóllakottság az általános nyomorban

az öngerjesztéssel szított még nagyobb gyűlölet

a nagy, közös ügyek iránti teljes közöny

míg lázas vonzódás mindenféle csip-csup ügyletekhez

nagyon fáj

amit gondoltatok

hogy „házam” és „hazám” ugyanaz

hogy elég a házat magasra húzni

és a házat omladozva hagyni

hogy mindegy, hol él az ember

a szülőföld csak aféle költői elem

mivel a vakvéletlen pottyantott ide

hiszen Isten nincsen és ha nincsen

szándéka velünk miképp lehetne...?!

nagyon fáj

amit akartatok

pusztán jogállamot igazságtétel nélkül
szabadrablást központi engedéllyel
elpancsolt országlást, szétzúzott tekintélyt
bedarálni a szellemiséget, föltupírozni a szellemeskedést
szívtelen, okos elmék kígyó-uralmát
a butává fásult fogyasztók fölött
Fénytestem fakulóban
légtestem rongyosodik
víztestem kiszikkad

alakot öltve

behorpadt a hátam
esengék ápolatlan, mint a hajléktalan
s te megvonod hajlékom, orvosságom
azt a Másikat vendégled, istáplod

Segíts, sikoltom, a vírustól legyengült arkangyalok szólama sikoltja
nélküled, népem, nem megy
társaságom a Földön

A gyilkosságra bujtó, vagy a nihilbe süppedtő
nem Én vagyok, hanem az a bukott, szurokszerű Másik.

Az Istenség kér irgalmat szolgálai által
része vagy a valósuló Egésznek

te is felelős nemzetem –
ne hagyj sorvadozni, kérlek.

Ne vádolj
hogy bajban, bánatban, szenvedésben elhagytalak
mert éppen akkor, az idő törtrészén az a Másik volt
erősebb a rettenetbe behajszolni téged
hiszen engem is körülnyírbáltak együtt veled
minden csonkításod az én csonkulásom
engem is elnémítottak, amikor az Igét kilopták a szádból,
amikor gúzsba kötötték tagjaid rám is hálót vetettek
de Én voltam az

aki mégis átmentettelek
az ájulásban ébresztgettelek

két sírás közt elringattalak
 a hó alatt magvadat rejtettem
 kétségek közt hittet tápláltalak
 bízattalak, becéztelek
 fejedet az ár fölött tartottam
 és az örvényből partra tettelek
 és a tetszhalálból mégis, mégis fölélesztettelek
 s most figyelmedért könyörgök, népem a Földön,
 a Kozmoszban hű csapat az Atya támaszára, Te,
 majdan a Szent Műben győztes közreműködő
 s akkor a Gonosz végső gyalázata
 ha

hallgass rám

hallgass rám

hallgass rám

kérlek

Arche:

Századok, Isten *tudja*, hány még,
 a Földön, de csak villanásnyi vonulás az Égnek
 több ezer türemlés térben
 teremtett emberi lények összessége
 akik már itt fent
 akik még ott alant
 hullámhegy és hullámvölgy ritmikus morájában
 segítsetek
 engedjétek agyatokban lüktetni a szívem
 engedjétek a szívben válni bölcsességgé
 segítsetek a vonagló Sárkányt a szakadék
 emésztő gyomrába végleg begyűrni
 ne zárjatok ki
 ne számúzzetek az egyébként oly otthonos
 éteri világba vissza
 a michaeli kard is kicsorbul
 ha emberfia idejében meg nem élezi
 kor-szülötte embergyermekek

beköltözni engedjete
 az akol-meleget áhítom
 ne kárhoztassatok mértéken felüli ős-magányra
 nyissatok rést a bordák között
 járatot a koponya eresztékeiben
 érintésre vágyom, lány csuszamlásra
 s majdan üdvös nászra
 ha minden végesnek vége lesz
 s a vadállat gödréből
 aranyló füst száll fel
 a misztika uniót köszöntve

mert nem fantasztikum
 én *vagyok*

a korszellem Michael néven

de nem ám az a pomádés nyegle, aki posztomból
 kitúrna, s lépten-nyomon negédesen fel-
 kínálkozik
 nem az, aki minden kisiklást hivatalból
 igazol s menlevelet ad a tévelygésre
 nem az a bóvlival házaló, aki névjegyet
 tolakvón az orrod alá dugja

Emberi lények, népek-nemzetek, parányi lelkecskéim

a csalónak hogyan hogy lépre mentetek?

Ki magyarázta be hogy a vibráló klipp több, mint a saját képtudat?

Ki szoktatott rá zene gyanánt a dübörgő tamtamokra? A monotóniára
dallam helyett?

Ki verte a fejetekbe, hogy az írásban pedig Logosz többé nincsen?

Ki uszít a mindhalálig görcsös birtoklásra, s ki napestig a bódult lézengésre?

féltelek

a rokkantnyugdijas ezredév nyomán sztereoidokkal pumpált
újabb ezerév,

a Hold hideg kékje uralja a tájat
 a Nap épphogy áttetszik a kormos üvegen
 alkony és pitymallat összetéveszthető
 a bunyó minden játékban létjogot nyer
 a ringben folyamatosan pofoznak,

jobbgyenes, balegyenes, eltáncolás, lefogás,
 övön alul ütni már nem szabálytalan
 a döntőbíró lefizethető

s eközben a termékeny Földanya tápláló teje elapad, a „bőség kosarába” bevac-
 kolódik az általános inség.

Engem el nem tántoríthatsz, teremtett emberi lény, ez
 kegyelem
 de megsebezhetsz, egyhelyben topogva, a „haladás” frázis-
 nyilaival

nem bírálom a törvényt csak viselem

Tudd meg:

nagyon fáj

- éppen most, e pillanatban -

a szóban szétfröcskölt
 a tettekre sem rest
 az érzelmet elpancsoló
 a gondolatot lefokozó
 az akaratot negatívba hajlító

gyors- de rossz-szolgálati munka.

Fénytestem túlhevül
 légtestem gázosodik
 víztestemet a cián kikezdte

alakot öltve

fejsze zuhan hasadó kristályra
 az üveggyöngyöt csíszolják formára
 zörgő pléh-angyal lettem
 sematikus fémkeretben

Segíts, sikoltom, a magányba-űzött korszellem sikoltja, szólót sikolt
 a karban

századom szövetséges népe
 az új ezer-év reménye
 lejtőn a világi élet
 ragadd meg a kéziféket

Nem, ez nem az En pályám; nem, nem az Úr ez a pancser „úrvezető”.

Az Istenség kér figyelmet szolgálja által
 a Kronoszbán Kairosz van

fordulat az Időben
Kell az erőd az erőmhöz
Rugaszkodj neki, kérlek

Ne vádolj

mert néhanap olcsó reklámok cinkosának tűntem
a pénz korbácsát feletted eltúrtem
hogy olykor-olykor megrezsent a kardom
s szomorúbbnál szomorúbb az arcom
miközben a gépesített rohamosztag,
múlélék a múlélékkel élvezkedve szaporodhat

hiszen

mégis kitartottam
sarkam vetve csillagoknak
az Üdvházat meghirdettem
az Ő lába elől elsepertem
az augusztusi tiszta égen
föltündöklök fényességem

El nem űztek, le nem vertek

s most bajtársi jobbodért könyörgök: gyertek
ezredév-szülotte, ma-holnapi emberibb lények
oda, a tér és időn túli Örökre - hazába
szabadon, önként egymásba fogódzva
ahol majd Sehol és Soha lesz
a Gonosznak halála
ha

ismerj fel

ismerj fel

ismerj fel

kérlek!

(Valami ibolyaszín derengés a földi térben. Valami lány zúgás; távoli fátyolos harangszó figyelmezteti az időt a Földön. Ő újra jön. Már itt is van. A csomók elsimulnak. A kétely bizonyosságra vált. Ő a Fent kárpitját a Lent szerkezetével egybeforrasztja. A mű befejeztetik. „Veletek vagyok a világ végezetéig”: tény; nem pusztá igéret. Mindenek elnyugszanak, a lélek elővételezett boldogsággal töltekezik. A Szent Szellem illata szétárad, az élő beszippantja és mámorosan kijózanodik. A Nap a Holdat hátára felveszi – ez nem

fogyatkozás; egybekelnek. A Föld a méhét epedőn kitarja. A világosság – a jelenkor hajnalán – nem vakít, áthatol a múlton és megvilágítja a jövőt.)

Ő:

testvérem az Atya szándéka szerint

nem legenda

Én vagyok

voltam

leszek

bárha még nem is látsz engem

tán nem is hallod a hangom

és tenmagadban rám sem ismerhettél

rázhatod az öklöd

az én tenyerem áldásra

nyitva

követelőzhetsz

én feltétel nélkül

szeretlek

Bízom benned

Meg-nem-történtté nem tehetsz

csak megtagadhatsz, akár

háromszor is

Én hoztam a törvényt, hát viselem

Már tudhatod:

nagyon fájt

az a második Golgota

az újkeletű századok

amikor újra a keresztre szögeztél

utánam nyúlva a szellemi síkra

egyetlen szavaddal

hogy csak mese az Isten

mert ebből származott minden

tév-és pótcelekvés

zűrzavar az érzésekben

a vízszintes gondolkodás

és a megrögzött rossz-

akarat
de éteri testem töretve-töretlen
nem maradt az így ácsolt kereszten
csak egy kicsit kivéreztem
véradóm és véredényem:
bár adom is, de tőled kérem
Egy életünk, egy halálunk
Földön van a közös sátrunk
rabláncra nem fűztelek
szeretemben kérleltelek
jöttem nem az Atya parancsára
de szabadon a megváltásra
a követésben sincsen kényszer
megtorpanhatsz hetvenhétyszer
Az Úr fejéből pattant szikra
az egekben sosem-volt-még alapszikla:
fölzokog a magas Isten
ember kell, hogy segítsen
Ne panaszkodj
hogyan rejteződik, homályban a Jézus Krisztus
s izmot ereszt, fogható az Antikrisztus
rajtad a sor, neked marad
legyőzni a fenevadat
Ne félj
hogyan a világosságot a sötét elnyelheti
csak különválík máj az epétől
Ne jajongj
hogyan a fortélyosak ügyesen kifosztanak
s hamis a fizetség Lucifer zsebéből
aki önként adja mind megnyerheti
szóltam már s nincs új a Nap alatt
Csak új Nap van és újra sarjadó élet
Én egyszer-s mindenkorra vállaltalak téged
Te, az Univerzum közkatónája, hidd el, előírt a rangod,
a Nagy Könyvet felütik majd
hirdetés lesz és dicsőség

s rablott zubbonyán a Gonosz
nem bitorolja többé
a csillagok jelzéseit
teljesül véled a világ csodája
Isten tervez, *ember* végez
új elem a Teremtéshez
nem volt hiába
nem volt hiába
ha

fogadj be

fogadj be

fogadj be

kérlek!

(A bimbó lüktet a vágytól. Még szétszórva pislákolnak a szentjános-bogárka
lelkek. A tájon nem dér: harmat ez már; nem köd, hanem pára.)

